

РЕШЕНИЕ

№ 5849

гр. София, 15.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.09.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Станимира Друмева

Полина Величкоав

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4827** по описа за **2021** година докладвано от съдия Полина Величкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 72, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

Образувано е по касационна жалба на полицейски орган при 02 РУ при СДВР, чрез процесуалния представител юрисконсулт Г., срещу Решение от 15. 03. 2021 г., постановено по адм. дело № 11685/ 2020 г. по описа на Софийския районен съд, 106-ти състав, НО.

С посочения съдебен акт е отменена издадената от касационния жалбоподател Заповед № 2263з-2646/ 02. 09. 2020 г. за задържане на лице, постановена на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Иска се отмяна на съдебното решение като неправилно, поради нарушение на материалния закон и необоснованост.

Ответникът – С. П., в писмени бележки, депозирани от неговия процесуален представител, оспорва основателността на касационната жалба и моли същата да бъде отхвърлена.

Представителят на Софийска градска прокуратура намира жалбата за основателна.

Административен съд - София град, XI-ти касационен състав, като прецени събраните

по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК и при спазване на 14-дневния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следните съображения:

Предмет на оспорване пред първоинстанционния съд е било задържането на С. А. П. за срок до 24 часа, на основание Заповед № 2263з-2646/ 02. 09. 2020 г., издадена от полицейски орган при 02 РУ при СДВР. В заповедта е посочено правно основание за задържането – чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, с уточнение „нарушаване на обществения ред“. Същият е задържан на 2. 03. 2020 г. в 11.20 часа, като е освободен на 03. 09. 2020 г. в 11. 10 часа. При задържането на лицето е бил извършен обиск, като задържаният е подписал декларация по чл. 74, ал. 3 от ЗМВР и устно бил запознат с правата му при задържане.

Районният съд е приел, че оспорваният акт е немотивиран и издаден при липса на фактическо основание, поради което е отменил същия.

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е правилно, поради следните съображения:

Не са налице сочените от касационния жалбоподател отменителни основания. Заповедта е издадена от компетентен орган – полицейски орган по чл. 57 от ЗМВР, но не съдържа задължителните реквизити по чл. 74, ал. 2 от ЗМВР, което е нарушение, водещо до нейната незаконосъобразност.

Задържането под стража на основание чл. 72, ал. 1 за срок не по-дълъг от 24 часа, представлява по смисъла на чл. 22 от ЗАНН принудителна административна мярка, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. За прилагането на процесната принудителна административна мярка не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Същата се предприема с цел започване на разследване срещу вероятния извършител на престъпление. Разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР предполага наличието на основателно предположение, че конкретно лице е извършило престъпление, като данните следва да са налични преди постановяването ѝ, респективно - преди задържането на лицето, а не да се установяват след това. Обратното би довело до произвол при прилагането на мярката и необосновано задържане на лица, което противоречи на целта ѝ - да се попречи на уличения в извършването му или да се укрие или да извърши друго престъпление или да осуети наказателно преследване. В случая не е ясно защо е задържано лицето, както и налице ли са достатъчно данни за негово участие в извършване на престъпление. За всеки конкретен случай на задържане установяването на данните е в тежест на административния орган и в случая това не е извършено.

Според настоящия съдебен състав не е доказано по категоричен начин, че преди издаването на оспорената заповед е имало данни за нарушение на обществения ред от С. П.. По делото не е установено той да е бил издирван във връзка с някакво извършено от него противоправно деяние. При личния му обиск, направен впоследствие, у него не са били открити предмети, чието притежание е забранено или за които да е имало съмнение, че са били предмет на престъпление и които да са сочещи участието му в някакво противоправно деяние. Не се установява и

държанието му да е давало повод за неговото задържане. Независимо, че в настоящия случай административният орган действа при условията на оперативна самостоятелност, същият е следвало да изложи в заповедта какви са конкретните причини, обосновали необходимостта от задържане, а не да се ограничи единствено с лаконичното уточнение „нарушаване на обществения ред“.

В този смисъл е и т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22. 04. 2004 г. на ВАС по д. № ТР № 4/2002 г., съгласно която липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяна на издадения административен акт.

На следващо място се установява и несъобразяване с целта на закона – отменително основание по чл. 146, т. 5 от АПК. Със задържането е нарушен принципът на съразмерност, приложим в административното производство - чл. 6 от АПК. Задържането за срок от 24 часа по реда на чл. 72 от ЗМВР е принудителна административна мярка, която, в зависимост от случая, би могла да има превантивен или преустановителен характер. Задържането по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР съставлява ограничаване на правото на свобода и съгласно чл. 5, § 1, буква „с“ от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи по изключение е приложимо с цел да осигури явяването на лицето пред предвидената в закона институция при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление. В конкретния случай приложената принудителна административна мярка не се оправдава от никоя от тези цели. Самоличността на лицето е била установена. По делото не се установява със задържането на жалбоподателя да е предотвратено или преустановено извършването на престъпление. Не е имало и данни за опасност от укриване на жалбоподателя. В конкретния случай С. П. е задържан, без каквито и да било данни, че същият е нарушил обществения ред, нито пък става ясно, ако изобщо има такова нарушаване, в каква степен е същото. Ето защо със задържането му, правата и законните интереси на жалбоподателя са засегнати в по-голяма степен от необходимото, от гледна точка на целта, за която се издава административният акт. В този смисъл са Решение № 13336 от 24. 10. 2012 г. на ВАС по адм. д. № 13969/2011 г.; Решение № 3475 от 9. 03. 2012 г. на ВАС по адм. д. № 5290/2011 г.; Решение № 4768 от 2. 04. 2012 г. на ВАС по адм. д. № 6326/2011 г. и др.

Поради изложените съображения, обжалваното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Предвид изхода на спора, съдът следва да присъди в полза на ответника своевременно поисканите разноски. Приложени са доказателства, че в касационното производство ответната страна е защитавана от адвокат по реда на чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата. Ето защо възнаграждението следва да бъде определено в минималния размер по смисъла на чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/09. 07. 2004 г., а именно 400 /четиристотин/ лева, а СДВР следва да бъде осъдена да заплати на адв. П. В. посочената сума.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, XI-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 15. 03. 2021 г., постановено по адм. дело № 11685/

2020 г. по описа на Софийския районен съд, 106-ти състав, НО.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на адв. П. А. В., личен адв. № [ЕГН] сумата от 400 /четиристотин/ лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.